

Μνήμη της Αγίας Ελέσας - 1η Αυγούστου

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, 1η Αυγούστου, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη της Αγίας Ελέσης, Οσιομάρτυρος που μαρτύρησε στα Κύθηρα.

Στο νησί των Κυθήρων, πού απέχει μία ώρα περίπου μέ καράβι από τή Νεάπολι της Λακωνί-ας, ευρίσκεται ο ναός της άγιας Έλέσας κτισμένος σε υψόμετρο 476 μ. πάνω από τή θάλασσα. Εκεί κα-ταφεύγει πλήθος Χριστιανών, γιά νά τί-μηση τήν Αγία και νά πάρει Χάρι και ευλογία ασπαζόμενος τήν πάνσεπτη ει-κόνα της όσιομάρτυρος. Εκεί ή ψυχή κάθε ευλαβούς προσκυνητού δροσί-ζεται από τον καύσωνα τοῦ «κόσμου» καθώς μαθαίνει τήν συγκλονιστική ι-στορία μιας άγιας ζωής. Και πείθεται πώς ο δρόμος προς τήν αγιότητα είναι εύκολος σε οποιαδήποτε εποχή ή ηλι-κία και αν ευρίσκεται ο άνθρωπος. Ή άγια Έλέσα τελείωσε μαρτυρικά τήν ζωή της σε νεαρή ηλικία τήν 1η Αυγού-στου τού 375 μ.Χ.

Πατρίδα της Άγιας είναι ή Πελοπόν-νησος. Πατέρα είχε τόν σκληρό ειδω-λολάτρη Έλλάδιο, άρχοντα ένδοξο και πλούσιο. Και μητέρα είχε τήν σεμνή και ταπεινή Ευγενία, μία γυναίκα πλημμυ-ρισμένη από πίστη και θεοσέβεια. Ήταν όμως στείρα. Και θερμοπαρακαλούσε τόν Θεό νά τήν ελεήσει και νά τής χαρίσει παιδί. Μία μέρα σε ώρα προσευχής άκουσε ουράνια φωνή πού τής έλεγε: «Ήλέησέ σε ό Θεός εις

ό,τι έζήτησας και έδωκε σοι καρπόν κοιλίας». Και ο καρπός ήρθε. Μία χαριτωμένη κόρη, πού τήν ονόμασαν Ελέησαν, Έλέσα.

Ή μικρή Έλέσα μεγάλωνε. Και μέσα της φούντωνε και ή αγάπη της προς τόν Χριστό. Τό μεγάλο αυτό μάθημα τό έμα-θε από τήν μητέρα της. Από αυτήν έμα-θε προσευχές, έμαθε ακόμη τις αρετές τής νηστείας, τής ελεημοσύνης και τής υπομονής. «Κανών βίου και υπόδειγμα ζωής» ήταν για τήν Έλέσα ή μητέρα της. Οι τελευταίες της υποθήκες ήσαν: «Φύλαξε, κόρη μου, τήν πίστη σου άγια, καθαρά και αμώμητο έως τέλους τής ζωής σου, καθώς τήν παρέλαβες από μένα». Μέ δάκρυα τήν αποχωρίστηκε, αφού πήρε τήν ευχή της και τήν ευλογία της.

Ή Έλέσα έμεινε ορφανή. Ήταν τότε μό-λις 14 ετών, προικισμένη μέ όλα εκείνα τά δώρα πού χαρίζει ο Κύριος σε όσους Τόν αγαπούν. Είχε διάκριση, σοφία, σε-μνότητα, ομορφιά, καλοσύνη, πού τήν έκαναν σε όλους πολύ ελκυστική. Ή-ταν ή εκλεκτότερη κόρη τής περιοχής της. Μπορούσε άνετα νά εξελίχθη και αναδειχθεί στον κόσμο.

Ό πατέρας της τήν επίεζε νά νυμφευθεί. Αυτή όμως είχε δεχθεί πρόσκληση από τόν ουράνιο Νυμφίο της. Μέ σύνθημα της: Για Σένα τά αφήνω όλα, «αρνήθηκε τά πλούτη και τις ανέσεις του παλατιού και αφέθηκε στήν Πρόνοια του Θεού και κατέφυγε σε τόπο έρημο», στο αφιλόξενο και άγονο νησί τών Κυ-θήρων. Μαζί της είχε και δύο από τις υπηρέτριες του αρχοντικού της πού θέ-λησαν και αυτές νά μονάσουν. Από τις πρώτες κιόλας ήμερες ή Άγια επεβλήθη στήν περιοχή ως ή προσευχομένη και θαυματουργούσα. Μέ τή δύναμη αυ-τή της θερμής προσευχής της άνέστησε ένα ναύτη πού θανατώ-θηκε από φαρμακερό φίδι.

Και ενώ ή Άγια είχε αρχίσει τούς ασκητικούς της αγώνες και απολάμβανε τήν ειρήνη και τήν χαρά της άφιερώσεώς της, ο πατέρας της τήν αναζητούσε ώργι-σμένος. Δεν άργησε νά τήν ανακάλυψη, εξαϋλωμένη μάλιστα από τήν άσκηση. Μέ γλυκόλογα προσπά-θησε νά τήν απόσπα-ση από τήν αγάπη του Χριστού. Ή Άγια μέ σθεναρή φωνή του απάντησε: «Προτιμώ, πατέρα, νά κατοικώ μέ θηρία παρά μέ ασεβείς ει-δωολάτρες. Προσκυνώ και πιστεύω τόν αληθινό Τριαδικό Θεό».

Στο άκουσμα αυτών τών λόγων ή καρδιά του πατέρα μετετράπη σε ηφαί-στειο. Και μέ δαιμονικό μίσος άρπαξε τήν κόρη του από τά μαλλιά και τήν έσερνε αλύπητα στα κακοτράχαλα μονοπάτια και τήν έκτυπούσε βίαια μέ ξύλο. Και ή Άγια ψέλλιζε ειρηνικά: «Έλέησόν με, ό Θεός...». Ή μανία όμως του ειδωολάτρη δεν σταμάτησε εδώ. Της έδεσε τά χέρια πίσω. Τήν κρέμασε από τούς πλοκά-μους της κεφαλής της σε δένδρο και εκεί συνέχιζε νά τήν κτυπά. Από τήν ταλαι-πωρία ή άγια ξεψύχησε. Αλλά ο Κύ-ριος τήν άνέστησε. Και αυτή ευχαρι-στούσε τόν Θεό πού τής χάρισε τόση υπομονή, ώστε νά αντέχει τόσα βά-σανα για τήν αγάπη του. Στο τέλος εί-πε:

«Λύτρωσε με, Κύριε, από τὰς χεί-ρας του ἀπιστου πατρός μου και αξίω-σε με τῆς ουρανίου βασιλείας. Και αν κά-ποιος Χριστιανός σε επικαλεσθεῖ γιά κά-τι στο ὄνομα μου, σε παρακαλώ νά του τό εκπλήρωσης».

Τά λόγια αὐτά ἐρέθισαν ἀκόμη πε-ρισσότερο τόν ἀσπλαχνο πα-τέρα της. Ἀρπαξε πέτρες και τις ἐρίχνε μέ δύναμη «στη μο-νάκριβη κόρη του, πού κάποτε καμάρωνε νά τή βλέπει νά μεγαλώνει». Ἡ Ἁγία ἔτρεξε νά σωθεῖ. Και ξαφνικά «σχίζεται μία πέτρα του βουνού γιά νά τήν προοτατέψη – ἡ πέ-τρα αὐτή ὑπάρχει ἀκόμα και σήμερα». Ὁ πατέ-ρας της τήν κατεδίωξε μέχρις ἐκεῖ. Τήν βρήκε γονατισμένη νά προσ-εύχεται και τήν κτύπησε μέ μία μεγά-λη πέτρα στο πρόσωπο. Και μετά τήν ἀποκεφάλισε.

Μέ δάκρυα στα μάτια τήν ἐκήδευσε μία ἀπό τις συμμονάστριές της. Επί σα-ράντα μέρες ἐπάνω ἀπό τόν τάφο της ἀκούοντο ἀγγελικές ὑμνωδίες. Ἐνῶ ἕνα ἱλαρό φως τή νύκτα φανέρωνε τόν τόπο ὅπου μία ἀγιασμένη νέα του 4ου αἰῶνος πότισε μέ τό αἷμα της τό χώμα τῆς κυθηραϊκῆς γῆς!

Ἡ ἀγία Ἑλέσα οφείλει – κατ’ ἄνθρωπον – τήν δόξα της στήν ευσεβή μητέρα της. Τό ἰδανικό τῆς ἀγιότητος διδάσκεται και καλλιτεχνεῖτε ἀπό τήν μικρή ηλικία και μόνο ἀπό πιστούς γονεῖς. Εἴθε ο Κύ-ριος διά πρεσβειῶν τῆς ἀγίας Ἑλέσας νά αξιώνει τούς σημερινούς γονεῖς νά ἀναδείξουν τά παιδιά τους ἀνθρώπους πού δεν θα συμβιβάζονται μέ τό πνεύ-μα τῆς εἰδωλολατρίας και θα ἐπιλέγουν ἐλεύθερα νά ζουν τήν ζωή του Ευαγγε-λίου, ὅπως μάς τήν ἐδίδαξε ο Χριστός! (Από τον “ΣΩΤΗΡΑ”)

Βοήθημα: Περιοδικό «ΚΙΒΩΤΟΣ» 1. Μητροπόλεως Μεσσηνίας, Αριθ. 13, Φεβρουάριος 2006.

Μνήμη των εν Πέργη εννέα Αγίων Μαρτύρων

Παράλληλα, σήμερα, 1η Αυγούστου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη των αγίων Επτά Μαρτύρων Παίδων, των Μακκαβαίων (Αβείμ, Αντωνίου, Αχείμ, Γουρίου, Ελεαζάρου, Ευσεβωνά και Μαρκέλλου), της μητρός αυτών Σολομονής και Ελεαζάρου (†166 π.Χ.) του διδασκάλου αυτών, καθώς και των εν Πέργη Αγίων εννέα Μαρτύρων (Αλεξάνδρου, Ἄττου, Ευκλέους, Κατούνου, Κινδέου, Κυριάκου, Λεοντίου, Μηναίου και Μνησιθέου).

Οι Ἅγιοι εννέα μάρτυρες, ἐζήσαν στην εποχή του αυτοκράτορα Διοκλητιανού. Ο Χριστιανισμός εἶχε στερεωθεῖ στις καρδιές τους ἀπὸ μικρή ηλικία και ἐγίνε ἀκόμη πιο στέρεος, ὅταν ἐγίναν ἐφηβοί, ἀφού τρέφονταν ἀπὸ τις αγιαστικές πράξεις της Εκκλησίας και την ἐμβάθυνση στη μελέτη των ιερών κειμένων.

Ἐνα βράδυ πήγαν στον εἰδωλολατρικό ναό της Ἀρτέμιδος και ἐξαφάνισαν ὅλα τα παγανιστικά σύμβολα. Μετά την ἐνέργειά τους αὐτή, υποβλήθηκαν σε φρικτά βασανιστήρια. Ὅσοι εἶδαν τους μάρτυρες να δοκιμάζονται, ἀλλὰ ταυτόχρονα να ἀντέχουν τα δεινά, με τη δύναμη του Εσταυρωμένου Ἰησοῦ, πράγματι ἐξεπλάγησαν και φώναξαν με μία φωνή «Μέγας και ἀληθινός ο Θεός των Χριστιανών!». Τότε, ἐγίνε το θαῦμα. Ἀμέσως ἀκούστηκαν βροντές και ἀρχισε να πέφτει βροχή, ἐνῶ συγχρόνως μία φωνή προσκαλοῦσε τους Ἁγίους στον ουρανό. Ἐνῶ οι Μάρτυρες στο ἀκουσμα της θείας φωνῆς χάρηκαν, ο τύραννος διέταξε ἀμέσως να τους ἀποκεφαλίσουν.

Ἡ μετάβαση της ἀνθρωπότητας ἀπὸ την εποχή της λατρείας των εἰδώλων και του μύθου στην εποχή της χάριτος και της ἀληθινῆς πίστες στον Τριαδικό Θεό δεν ἦταν εὔκολη πορεία. Ἀκόμη και σήμερα πολλοί ἄνθρωποι, συνειδητά ἢ ἀσυνεῖδητα, καθυστεροῦν τη συνείδησή τους με εὔκολες θρησκευτικές τυπολατρικές

διατάξεις, ενώ, η αυθεντική αλήθεια θέλει κόπο και θυσίες, αλλά ταυτόχρονα και βαθιά αγάπη για την αλήθεια και την τιμιότητα, όπως τις σφράγισε με την προσωπική του θυσία ο Εσταυρωμένος Ιησούς Χριστός.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου